

SVJEDOČANSTVO

OVO JE SVJEDOČANSTVO O OBRAĆENJU I RASTU U

VJERI JEDNE DRAGE ŽENE, SESTRE U VJERI, BOŽJE

SVJEDOKINJE.

SVJEDOČANSTVO SAM PROČITAO NA INTERNETSKOJ

STRANICI www.tebe-tražim.com A NJEGOVO

OBJAVLJIVANJE NA OVOJ MOJOJ STRANICI ODOBRILO JE

TA DRAGA SESTRA U VJERI.

U NJEMU IMA PUNO TOČAKA NJEZINOG ŽIVOTNOG PUTA

KOJE SU ISTE ILI SLIČNE SA TOČKAM ŽIVOTA SVIH

OBRAČENIKA I SVIH ONIH KOJI NEŠTO TRAŽE, SVOJ

SMISAO ŽIVOTA.

MNOGI ĆE U NJEMU NAĆI NEKE RIJEČI I REČENICE

KOJE ĆE IM POPUNITI ONA MJESTA U NJIMA GDJE

DOLAZI GOSPODIN.

BLAGOSLOVLJEN GOSPODIN UVIJEKE, I NJEGOV

OTAC, BOG OTAC, I NJIHOV DUH SVETI.

I ČAST I SLAVA DJEVICI MARIJI.

EVO I SVJEDOČANSTVA KAKO GA JE

NAPISALA DRAGA SESTRA U VJERI:

"Četvrtak, 16 Kolovoz 2012.

rođena sam u katoličkoj obitelji, koja se nazivala katoličkom

više zbog tradicije, nego što je to bila.

u djetinjstvu je baka bila zadužena za vjersko

obrazovanje. naučila me je osnovne molitve i objasnila mi

da postoji Bog. Bog koji nas je stvorio, koji nas voli, ali koji

je istovremeno okrutan i kažnjava. usadila je u mene strah

od takvog Boga.

moji roditelji nisu bili religiozni, ali mene su upisali na

vjeronauk, i "obavili" sve što se "mora" - pričest, krizmu...

tek u višim razredima osnovne vjeroučiteljica mi je malo

približila vjeru, nevjerojatno koliko malo poticaja je bilo

potrebno da me nešto privuče Bogu, a istovremeno su me

druge stvari s lakoćom odvrćale od Njega.

u srednjoj školi sam se priključila zboru mladih u našoj župi.

više mi se svidjelo pjevanje, manje mi se sviđalo što smo

morali svake nedjelje pjevati baš na sv. misi. ali sve do

upisa fakulteta i odlaska od roditeljskog doma ipak nisam

bila toliko daleko koliko se to može biti.

studentski život u Zagrebu nudi svašta, vrlo lako je zalutati.

prve dvije godine sam još nekako plivala u svemu tome, ali

kasnije... proživjela sam jedno "teško" razdoblje, koje je

bilo teško samo u mojoj glavi. realno, problema nije bilo,

osim onih koje sam imala sama sa sobom. sve više sam se

udaljavala od vjere, moja razmišljanja o Njemu bila su bliže

nekakvom new ageu. vjerovala sam da postoji netko ili

nešto tko drži svijet u šaci, tko upravlja svime. obzirom na

vrstu studija, bilo je nemoguće ne shvaćati da svime

upravlja neka viša, nama nepojmljiva inteligencija.

ali moja razmišljanja su otišla predaleko od kršćanskog

vjerovanja.

duboko u sebi osjećala sam da polagano tonem, da mi

nešto u životu nedostaje, ali nisam znala što. život mi je bio

poprilično isprazan - puno sam izlazila, za što mi je bilo

potrebno malo više novaca nego za dotadašnji studentski

život. stipendija i ono što su mi moji slali nije više bilo

dovoljno, pa sam po danu radila kojekakve studentske

poslove, da bih mogla po noći izlaziti. tulumarilo se, i radilo

sve što ide uz te tulumе - između ostalog puno pilo, i

natezalo sa suprotnim spolom po mračnim kutovima.

tražila sam zadovoljštinu u beskrajnim provodima, mislila

da mogu zadržati taj trenutak lažne euforije dok

polupijana plešem uz trešteću glazbu. svako iduće jutro bilo

je još mučnije od prethodnog, s još više mamurluka, i još

više onog osjećaja ispraznosti života. nisam bila zadovoljna

sama sa sobom, odlučila sam pronaći ono što mi je

nedostajalo, a da nisam ni sama znala što mi to toliko

nedostaje.

nekako sam osjećala da mi u životu nedostaje ljubavi.

čekala sam svog princa na bijelom konju koji će doći i

"okrenuti taj ringišpil u mojoj glavi". kada je naišao netko

tko me je duboko iznutra uzdrmao, bila sam iznenađena

što se radi o osobi koja je sve suprotno od onog ideala koji

sam si u glavi zamislila. nikako se nije uklapao u okvire koje

sam sama postavila. svejedno, osjećaj ljubavi nadvladao je

sve, i ja sam odlučila prihvatiti sve "nedostatke", zažmiriti,

duboko udahnuti i uploviti punim jedrima u tu vezu...

bila sam jako zaljubljena, do te mjere da nisam vidjela u

kakvu situaciju sam se uvalila. ostala trudna bez diplome, s

nekoliko ispita do kraja. bez vlastitih primanja. bez krova

nad glavom. s dečkom koji je bio još nesvjestan života i svih

obaveza koje nosi roditeljstvo, od moralnih, finansijskih, do

onih najbanalnijih poput hranjenja, presvlačenja, kupanja

djeteta, buđenja u sred noći i svega što ide zajedno s tim.

u trudnoći su nastupile komplikacije, skoro cijelu trudnoću

sam preležala kod roditelja. porod je bio jako težak, minute

su nas dijelile od smrti, spasili su nas hitnim carskim rezom.

i baš kada smo pomislili da je ono najgore iza nas, jer smo

izvukli živu glavu, dijete je tu, mogu ga konačno zagrliti,

uslijedio je novi šok - bebini zdravstveni problemi, prva

operacija s mjesec i pol njegovog života, i zatim još njih 9

do trećeg rođendana. stalni boravci u bolnicama,

čekaonicama, stalna strepnja od ishoda, stalno iščekivanje

novih komplikacija...

bila sam shrvana. nisam se snašla u svemu tome. nisam

mogla prihvatiti stvari onakvima kakve jesu. u meni je

zavladao nemir, ali i tuga.

brak nam je bio u rasulu, komunikacija jako loša, snašli su

nas svi mogući problemi koji mogu snaći jedan bračni par.

ljubav kao da je nestajala. ponekad mi se činilo kao da je

nije ni bilo.

financijski smo bili jako loše. još uvijek bez krova nad

glavom. suprug ostao bez posla, ja se nisam mogla

natjerati završiti fax. pitala sam se - čemu, kad ionako radi

jdeteta ne mogu raditi. tko bi me primio na posao, da bih

mogla stalno biti na bolovanju.

povukla sam se u sebe, patio je i društveni život.

negdje u trenutku kada sam pomislila da gore zbilja ne

može biti, i odlučila se prepustiti depresiji jer nisam više

imala snage za dalje, osjetila sam da bih trebala početi

moliti. ali nisam znala kako. molila sam, a molitva mi je bila

isprazna, kao i moj život koji mi se tada činio praznijim

nego ikada. svejedno sam odlučila moliti, i priključila sam se

jednom malom lancu molitve, u kojem nas nekoliko moli

svaki dan po jednu deseticu krunice, za sve naše nakane.

tada nisam shvaćala, ali vjerujem da me je upravo ta

molitva dovela tu gdje sam sada. usmjerila me je na prava

mjesta.

jednog dana, nakon mjesec, dva molitve, jedna prijateljica

je pozvala mene i supruga na misu za ozdravljenje fra Ive

Pavića, koja se održavala u Hrv. Tišini.

sama pomisao na to mi je bila odbojna, jer sam već ranije

čula za "tog fra Ivu", jednom davno i pogledala snimku na

youtubeu, čula kako ljudi mole u jezicima i prestrašila se

toga. suprug je zagrizao, i molio me je da idem s njim. naši

odnosi bili su već dugo potpuno poremećeni, i nisam htjela

da se stvore novi problemi, pa sam, njemu za volju,

odlučila ići. dijete smo ostavili mojoj mami na čuvanje, koja

je bila nezadovoljna što idemo, jer je tih dana padao snijeg

i njegova visina dosezala je nekih pola metra.

putem se u autobusu molila krunica. u isto vrijeme

pokušavala sam na papirić napisati nakanu s kojom idem.

taj papirić sam planirala ubaciti u košaricu, koju fra Ivo

jednom tjedno pregledava, čita nakane i moli. nisam znala

što bih napisala. olovka mi je drhtala u ruci. razmišljala sam

o sebi i o svom životu, i nisam našla nijedan segment u

kojem nije bilo problema. činilo se kao da sve ide nizbrdo.

rekla sam u sebi "Bože, ja više ne mogu ovako, ne znam

dalje, nemam snage, nemam ni volje. od sada Ti vodi". na

papirić sam napisala "Isuse, predajem ti sve, cijeli moj

život u Tvoje ruke". suze su krenule, nisam ih mogla

zaustaviti.

prije molitve i mise, fra Ivo je govorio o Krštenju u Duhu

Svetom. nisam znala što je to, o čemu on to govori. na

kraju je rekao neka dođe bliže 5 ili 6 ljudi, koji znaju o

čemu se radi, koji su možda pročitali njegovu knjigu i

spremni su to doživjeti.

ja sam se pokušavala probiti u red za ispovijed, prvu nakon

dvije godine. ali gomila je nahrupila, i nekako sam se našla

u blizini oltara. nisam željela biti među onima na koje fra

Ivo polaže ruke, ali nekako sam se našla upravo u prvom

redu, i on je značajno pogledao u mene i pokazao da

dođem bliže.

gledala sam kako polaže ruke na ljude, i kako oni "padaju".

pomislila sam u sebi - ma ja sigurno neću pasti kao oni. njih

je povelu to nekakvo raspoloženje, euforija, možda su

psihički malo labilniji. ja nisam baš tako labilna, prošla sam

svašta, mene neće srušiti jedno polaganje ruku. dvojica

koji su "hvatali" ljude pokazali su mi gdje da stanem, fra

Ivo je prišao, a ja sam samo utonula.

"pala" sam, a nisam pala. nisam osjećala gravitaciju.

suprug mi je kasnije opisao da je to izgledalo kao da se

svijeća srušila. našla sam se na podu, potpuno nepomična.

čula sam oko sebe pjesmu i molitvu, ali nekako kao u

daljini. u meni je odjednom nastao mir, onaj neopisiv,

Božanski mir. ustala sam i vratila se na mjesto.

za vrijeme molitve otklinjanja osjetila sam snažan udarac u

trbuh, i ponovo pala. počela sam osjećati Boga, Njegovu

prisutnost, i ljubav. osjetila sam kao da me doslovno grli,

kao da me nosi, tješi, govori mi da me voli, da me nije

zaboravio, i da će sve biti u redu. počela sam

nekontrolirano plakati, jecati, nisam se mogla zaustaviti.

bilo mi je malo čak i neugodno što tako na glas plačem, ali

kada bih pokušavala prestati, gušilo me je, i moralo je

nekako izaći van. zatim radost, ona prava, istinska. ne

euforija (dobro sam znala što je euforija) nego baš

radost.

od toga trenutka, kao da mi se sve razbistrilo. shvatila sam

da je Bog živ. još kako živ. i da je tu. da je ogromna

Njegova ljubav. u trenu mi se vratilo sve što sam još davno

učila na vjeronauku, stvari su sjedale na svoje mjesto.

počela sam redovno ići na sv. misu, ispovijed i pričest.

počela sam doslovno gutati vjersku literaturu.

milijun pitanja u mojoj glavi dobivalo je tako jasne

odgovore, stvari koje su mi godinama bile neshvatljive

sada su postale kristalno bistre.

rekla bih da sam tog dana, 11.02.2012., dobila dar vjere.

u jednom trenutku počela sam vjerovati, i više nitko i ništa

me nije moglo pokolebati.

ja sam se promijenila iznutra. rekla bih da sam se vratila

doslovno obnovljena, ozdravljena. nestao je osjećaj tuge,

osjećaj promašenosti života. nestale su beskonačne brige

. konačno sam se mogla odmoriti i naspavati. dobila sam

unutarnji mir. okolnosti se nisu promijenile, problemi su i

dalje ostali, ali ja se s njima sasvim drugačije nosim.

Bog mi je dao snagu za dalje. osjećala sam da je napravio

upravo ono što sam Ga zamolila - počeo je voditi me kroz

život, uzeo je uzde da se ja mogu malo odmoriti od svega.

beskrajno Mu hvala na tome

nakon tog događaja, poželjela sam obaviti jednu pravu,

iskrenu ispovijed, jer mi se činilo da nijedna ispovijed prije

toga nije bila takva.

napravila sam ispit savjesti, pripremala se, otišla i

ispovijedala se. osjetila sam neopisivo olakšanje, ali

istovremeno sam poželjela i napraviti životnu ispovijed. do

tada nisam ni znala da je to moguće obaviti. međutim,

nikako nisam mogla pronaći priliku.

na Cvjetnu nedjelju zaspala sam na jutarnju misu. bila sam

u gostima, u jednom selu kod Velike Gorice u kojem je misa

bila samo ta jutarnja u maloj kapelici. bilo mi je baš žao,

počela me je gristi savjest što sam si dozvolila da ju

propustim.

odlučila sam otići vlakom do Zagreba, volim otići u crkvu Sv.

Križa u Sigetu (idem tamo povremeno na posljednje

utorke), međutim, nisam imala dobru vezu kako bih mogla

doći doma na vrijeme i spremiti dijete u krevet. tražila sam

na internetu crkvu koja bi bila negdje u centru, i koja bi

imala misu u 17 sati, kako bih mogla uloviti večernji vlak. i

odlučila sam otići u baziliku Srca Isusova u Palmotićevoj.

Zagreb poznajem poprilično dobro, snalazim se sasvim ok,

ali ne znam točne nazive ulica u centru. a nisam se sjetila

ranije pogledati kartu da vidim gdje bi ta crkva otprilike

mogla biti. odlučila sam malo prošetati od Glavnog

kolodvora prema trgu, i tamo pitati, jer sam nekako

zamislila da bi ta crkva bila bliže trgu. u međuvremenu sam

molila da, kada se već tako dogodilo da moram u Zg na

misu, da barem obavim jednu valjanu ispovijed.

međutim, vlak je kasnio, pa sam odlučila putem prema trgu

zaustaviti nekoga na ulici i pitati koja ulica je Palmotićeve.

nikoga nije bilo na ulicama, sve pusto. počela sam moliti

Duha Svetoga da mi pokaže put, da mi da neki znak.

ali neka mi da znak tako da ja povjerujem da je to znak,

jer ipak, ja sam znanstvenica, i teško mi je povjerovati u

čuda, iako sam ih već doživjela na svojoj koži.

prelazila sam semafor kod Zrinjevca, potpuno nesvjesna

da sam zapravo blizu svog odredišta, i da se polagano od

njega udaljavam. na semaforu je bilo crveno, pogledala

sam u desno, gdje je bilo zeleno, i kao da mi je to svjetlo

govorilo "hajde, skreni tu i nastavi u tom smjeru, ovom

ulicom desno".

odlučila sam poslušati taj unutarnji glas, i istovremeno se

smijala samoj sebi što slušam te glasove. zatim mi je

zabljesnuo prometni znak obaveznog skretanja u desno.

pomislila sam - ma ti nisi normalna, misliš da Bog tebi tu

šalje nekakve znakove, tko si ti Njemu da on tebe tako

usmjerava. skrenula sam pogled, i opet je zabljesnuo taj

znak na drugoj strani ceste, a u meni je unutarnji glas

govorio "tu sad opet skreni desno". došla sam do tog

raskrižja, skrenula desno, i pred sobom ugledala crkvu.

nasmijala sam se sama sebi, i tome što sam molila Boga da

me tu dovede, a skoro se dogodilo da Ga nisam poslušala.

ušla sam u crkvu sva van sebe, jer za mene je to bilo pravo

malo čudo, nesvjesna da ću uskoro opet doživjeti jedno

čudo.

ugledala sam na lijevoj strani red za ispovijed, od samo

nekoliko ljudi. i baš sam bila sretna što ću obaviti ispovijed.

red nije bio velik, mislila sam da bih mogla biti i gotova prije

pričesti.

međutim, red se jako sporo pomicao. misa je trajala dosta

dugo, čak je i završila, a ja sam još uvijek stajala u redu.

osvrnula sam se okolo i shvatila da postoje još dva reda, i

pomislila se premjestiti jer tamo ide puno brže. ali gospođa

iza mene je baš u tom trenutku šapnula "možda se radi o

nekom posebnom svećeniku kada se ovdje tako dugo

čeka". i odlučila sam ostati tu gdje jesam.

ušla sam u ispovjedaonicu, kleknula, i ispovijed je započela

sasvim "normalno" kao i svaka druga. kada sam izrekla

grijehe, svećenik me je pitao "je li to sve?". rekla sam da

se nadam da je, ali nisam sigurna jer sam na prošloj

ispovijedi tako zaboravila reći neke stvari. on je samo

rekao "sada ćemo mi sve iskopati".

prvo mi je rekao neke stvari koje su me zaprepastile.

nisam mu rekla koliko dugo sam u braku, on je znao točno

koliko, znao je da smo prije braka živjeli nevjenčano iako

mu to nisam rekla. još kada je rekao da imamo jedno

muško dijete, bila sam šoku, kako je to sve mogao znati?

nakon iznošenja tih činjenica, počelo je kopanje po mojoj

duši. i zbilja je iznio na površinu sve ono što je bilo

godinama duboko zakopano, pogodio je srž svega, moju

glavnu slabost, izvor iz kojeg proizlazi većina mojih grijeha.

dirnuo je moju najbolniju točku, koje do tada nisam bila ni

svjesna.

izašla sam duboko potresena, zdrmao je svaki najmanji

djelic mene, i usmjerio me u pravom smjeru. kao da je

netko u mrklom mraku odjednom upalio svjetlo. neopisivo

iskustvo, mjerljivo s pravim pravcatim čudom.

sva ta iskustva su me duboko promijenila.

više nisam mogla zamisliti dan bez molitve. ali tu su krenuli

problemi, pogotovo kod molitve krunice.

doživljavala sam razne kušnje. krunice su mi se raspadale

u rukama, nekad i po nekoliko puta na dan. čim bih počela

moliti, osjećala sam neku prisutnost u sobi. krenula bi

hladnoća, i trnci po tijelu, osjetila sam kao da me netko

gleda. čula sam razne zvukove, od laganih lupkanja do

nekakve ružne galame, i to me je sve poprilično zaplašilo.

skoro sam odustala od moljenja krunice.

ponekad bih mislila da možda umišljam, jer sam molila

uglavnom navečer. jednom sam tako odlučila moliti dok

smo bili u vlaku, u sred dana, i dogodilo mi se isto. bilo mi je

jako hladno, bacila sam svoju i suprugovu jaknu na sebe.

dok su on i dijete bili lagano obučeni i nije im bilo nimalo

hladno, ja sam drhtala, zubi su mi cvokotali. u mene se

uvukao nemir, strah.

srećom, nisam odustajala od molitve. počela sam moliti

svaki dan molitvu "U Ime Isusovo", i s vremenom, kušnje

su nestale.

sada, ponekad dok molim, također osjetim nečiju

prisutnost, osjetim trnce po tijelu, vidim svjetlucave iskrice

u zraku, ali nema onog osjećaja hladnoće, nema straha,

nemira, samo blaženi mir. prestala sam obraćati pažnju na

te pojave, i smetnji više nema.

nastavila sam ići na karizmatičke duhovne obnove kad god

sam imala priliku. jednom sam tako u Sigetu na

posljednjem utorku stajala pored dečka koji je molio u

jezicima.

sjetila sam se kako sam se bojala toga, jer mi je djelovalo

nekako nepoznato i zastrašujuće, i nasmijala se samoj sebi

što sam tako razmišljala. pomislila sam kako bi bilo lijepo

da i ja imam taj dar. u tom trenutku, dok sam molila, vilica

mi se ukočila i počela nekako tresti, jezik mi je postao vruć i

nekako se saplitao dok sam molila. a molila sam s posebnim

žarom, brzinom kao nikada do tad, kao da sam htjela

izgovoriti što više molitvi.

molila sam za ljude za koje sam gotovo zaboravila da

postoje, i inače ih se nikada ne bih sjetila.

nisam znala što se događa, tek kasnije sam shvatila da

sam dobila taj prekrasni dar.

u početku je zvučalo smiješno, kao afrički jezik u onom filmu "Bogovi su pali na tjeme", pomiješano s klingonskim. zatim su krenuli slogovi "barararar...", a tek nakon nekoliko tjedana prve riječi.

nedavno sam bila u Sloveniji, na duhovnoj obnovi oca Jamesa Manjackala. rekao nam je da položimo ruku na osobu s naše lijeve strane i molimo za nju. ja sam položila ruku na rame jednog čovjeka, i počela moliti u jezicima. odjednom sam osjetila kako mi kroz ruku prolazi kao neka topla struja. pomislila sam da mi je to možda od vratne

kralježnice, inače imam problema s njom i trnu mi prsti na

rukama, međutim, nije to bio taj bolan osjećaj, nego neki

skroz ugodni, topli trnci. malo sam odmaknula ruku i

prestalo je. kada sam ju opet vratila na rame, opet sam to

osjetila.

još sada ne znam o čemu se radilo, ali volim vjerovati da je

to bilo djelovanje Duha Svetoga, koji je uslišao moju

molitvu za tog čovjeka, poslužio se sa mnom kao

sredstvom da djeluje na njega. ja nisam znala ni što molim,

ni što se događa, ali osjećaj je svejedno bio predivan.

nakon toga, u jednom trenutku molitva u jezicima prerasla

je pjevanje. pjevala sam kao nikad do tad, nekakvim

visokim tonovima, potpuno svjesna da ja sama nikada ne

bih mogla proizvesti te zvukove, tako lijepo oblikovane.

inače ne znam tako pjevati, ali često sam znala poželjeti da

mogu slaviti Boga nekom lijepom pjesmom. i On mi je to

omogućio.

bilo je tu još mnogo toga, ali to su već privatne stvari koje

ne mogu ovako javno napisati. Bog se odjednom upleo u

moj život i počeo slagati komadiće koje ja sama nisam

znala složiti. zapravo, nije se "odjednom" upleo.

upleten je On oduvijek, samo Mu ja nisam dozvoljavala da

mi pomogne.

kockice se polagano slažu, već sad se vidi da On čini sve

kako bih ja bila sretna. ponekad se dogodi da mi pofali

povjerenje u Njega, ponekad moje misli odu u nekom

krivom smjeru, ponekad podlegnem kušnjama koje su

postale sve manje očite, i sve suptilnije i podmuklije.

ali kasnije shvatim da On točno zna u kojoj mjeri treba

dozirati ono što mi daje, i točno zna trenutak kada nešto

trebam od Njega primiti.

za uzvrat ne očekuje ništa drugo nego da Mu se

prepustim.

kako je divan taj naš Bog, tko ne bi poželio pjevati Mu do

vijeka."

EVO, TO JE SVE OD NJE.

MENI PREKRASNO.

BOŽE, HVALA TI NA TOJ SESTRI U VJERI I NA DUHU

SVETOM KOJEGA JOJ ŠALJEŠ U OBILJU.

NEKA JU TVOJ DUH SVETI I DALJE VODI, JAČA,

NADAHNJUJE I ISPUNJUJE DA TE MOŽE SVIMA

SVJEDOČITI.

I SMILUJ SE NJEZINOJ OBITELJI.